Sygn. akt VI Ga 293/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus – Rząsa

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w R.

przeciwko: D. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt V GC 148/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda (...) Spółki z o.o. w R. na rzecz pozwanego D. S. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 293/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 listopada 2014r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód (...) sp. z o. o. w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. S., kwoty 58 396,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód podał, iż pozwany zakupił u powoda towar wyszczególniony w fakturach VAT, na łączną kwotę 58 396,72 zł. W związku z brakiem płatności, pozwany zaproponował powodowi zawarcie umowy przejęcia długu. W dniu 27 lipca 2013 r. została zawarta pomiędzy powodem, pozwanym, a D. W. umowa, na mocy której pozwany został zwolniony z zobowiązania w wysokości 58 396,72 zł, a D. W. zobowiązał się do uregulowania wymienionej kwoty w czterech ratach. Pomimo wezwań do zapłaty, D. W. nie uregulował należności, a powód po otrzymaniu informacji o jego kondycji finansowej złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu oraz o bezskuteczności zawartej umowy przejęcia długu.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, iż dług został przejęty na podstawie umowy, więc zobowiązanym do zapłaty jest D. W., a nie pozwany. Zaprzeczył, by wprowadził w błąd powoda co do sytuacji finansowej D. W., gdyż w ogóle o tym nie informował powoda. Wskazał, że powodowa spółka nie przedstawiła dowodów świadczących o sytuacji finansowej D. W. w dacie zawierania umowy. Stąd pozwany zakwestionował skuteczność oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo (I), oraz zasądził od powoda (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz pozwanego D. S. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (II).

Sąd Rejonowy ustalił, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w okresie 13 marca 2013 r. do 25 kwietnia 2013 r. pozwany zakupił u powoda towar na łączną kwotę 58 396,72 zł. Z uwagi na nieuregulowanie przez pozwanego należności z powyższego tytułu w dniu 23 lipca 2013 r. strony zawarły umowę przejęcia długu, mylnie nazwaną jako „umowa cesji wierzytelności", na podstawie której D. W., za zgodą wierzyciela - powoda, przejął od pozwanego powyższe zobowiązania w łącznej kwocie 58 396,72 zł. Pismami z dnia 1 sierpnia 2013 r., 8 sierpnia 2013 r., i 19 sierpnia 2013 r., powód wzywał D. W., do uregulowania należności, którą jak przejemca zobowiązał się w umowie uregulować w czterech ratach. W chwili zawierania umowy przejęcia długu, D. W. pozostawał dłużnikiem pozwanego i w okresie 19 lipca 2013 r. do 31 lipca 2013 r. uiścił na jego rzecz łącznie kwotę 152 233,80 zł. Jednocześnie D. W. pozostawał wierzycielem S., która to zalegała wobec niego z zapłatą kwoty około 600 000,00 zł. Pomimo kierowanych wezwań, D. W. nie uiścił należności wobec powoda. Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 r. skierowanym do pozwanego i przejemcy D. W., powód złożył oświadczenie o bezskuteczności zawartej umowy o przejęciu długu, z uwagi na brak wiedzy, co do kondycji finansowej przejemcy, w chwili zawarcia umowy. Ponadto, pismem z tej samej daty, skierowanym do pozwanego i przejemcy D. W., powód złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, powołując się na okoliczność podania nieprawdziwych informacji, co do kondycji finansowej D. W. i tym samym wprowadzenia powoda w błąd przez D. S..

Sąd Rejonowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie oświadczeń stron co do okoliczności niespornych, a także na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań słuchanej w charakterze świadka A. C., zeznań powoda i pozwanego, w zakresie okoliczności zawarcia umowy przejęcia długu i informowania powoda o sytuacji finansowej D. W.. Z zeznań tych nie wynikało, w ocenie Sądu, by przejemca długu pozostawał niewypłacalny w chwili zawierania umowy. Sąd Rejonowy oddalił jako spóźniony wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka D. W., mając na uwadze treść art. 207 § 6 kpc, skoro powód nie uprawdopodobnił przyczyn braku zawnioskowania dowodu z zeznań wymienionego świadka na wcześniejszym etapie postępowania, co umożliwiłoby przeprowadzenie dowodu z jego zeznań na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014 r. Uwzględnienie spóźnionego wniosku spowodowałoby konieczność wyznaczenia kolejnego posiedzenia i tym samym zwłokę w rozpoznaniu sprawy o której mowa w art. 6 § 1 i 2 kpc oraz art. 207 § 6 in fine kpc. Sąd oddalił wnioski dowodowe stron dotyczące pozyskiwania przez Sąd informacji od podmiotów wskazanych w tezie dowodowej, mając na uwadze treść art. 248 § 1 kpc. Niniejszy przepis dotyczy bowiem obowiązku przedstawienia istniejącego dokumentu, a zatem sporządzonego wcześniej i możliwego do identyfikacji („[...]dokument znajdujący się w jego posiadaniu[...]". Wspomniany wyżej przepis nie pozwala na obligowanie przez Sąd zarówno organów jak i osób prywatnych, do sporządzania oświadczeń czy wykazów na potrzeby procesu. Przyjęcie dopuszczalności takiej praktyki skutkowałoby opieraniem ustaleń sądu na oświadczeniach podmiotów trzecich, a nie na dowodach, stanowiłoby w istocie obejście przepisów w postępowaniu dowodowym, zastępowałoby dowody z osobowych źródeł.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń Sąd Rejonowy zważył, iż powoda i pozwanego łączyła umowa sprzedaży, fakt jej zawarcia, wysokość należności z tego tytułu, treść wystawionych przez powoda faktur, nie były sporne. Poza sporem pozostawała również treść zawartej w dniu 23 lipca 2013 r. umowy przejęcia długu. Sporną kwestią w niniejszym postępowaniu pozostawała skuteczność zawartej umowy przejęcia długu, wobec powoływania się przez powoda na okoliczność niewypłacalności przejemcy i co za tym idzie - skuteczność złożonego przez powoda

oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Rozstrzygając tą kwestię Sąd Rejonowy przyjął, iż powód, za pomocą zaoferowanego materiału dowodowego, nie wykazał zasadności i prawdziwości swoich twierdzeń. W szczególności powód nie wykazał, jakoby w chwili zawierania umowy o przejęcie długu, przejemca był niewypłacalny. Przeciwne wnioski płyną z analizy materiału dowodowego zaoferowanego przez pozwanego, który wykazał, iż w chwili zawierania umowy D. W. regulował swoje należności wobec pozwanego, a nadto pozostawał wierzycielem S., która to zalegała wobec niego z zapłatą kwoty około 600 000 zł. Stąd w ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, iż przejemca długu był obiektywnie niewypłacalny, co wykluczało możliwość skutecznego podnoszenia przez powoda zarzutu bezskuteczności złożonego oświadczenia woli na podstawie art. 519 § 2 pkt 2 in fine kc. W niniejszej sprawie Sąd wykluczył również wadę oświadczenia woli po stronie powoda, to jest błąd istotny, o którym mowa w art. 84 § 1 kc. Powód nie wykazał w toku postępowania, jakoby został wprowadzony w błąd przez pozwanego, czy też przejemcę długu, z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wynika, iż D. W. pozostawał niewypłacalny w chwili zawierania umowy. Powód, w którego subiektywnej ocenie przejemca długu nie był w wystarczająco zadowalającej sytuacji finansowej, aby przejąć dług pozwanego, mógł podjąć bardziej zaawansowane kroki celem jej zbadania, a poprzestając na ustnych zapewnieniach i ustaleniach, winien liczyć się z ryzykiem potencjalnych trudności. Powyższe wykluczało możliwość skutecznego uchylenia się od skutków prawnych udzielonej zgody na przejęcie długu i tym bardziej nie uzasadniało powoływania się na błąd istotny wywołany przez pozwanego czy przejemcę długu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 84 § 1 kc, poprzez jego niezastosowanie, pomimo, że pozwany i przejemca długu wprowadzili powoda błąd co do kondycji finansowej przejęcia długu,

- art 519 kc poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której z zebranego materiału dowodowego wynika, iż w chwili zawarcia umowy przejęcia długu w dniu 27 lipca 2013r. przejemca był niewypłacalny względem wierzycieli, w tym powoda, a regulując jedynie wybiórczo swoje zobowiązania wobec jednego z nich, tj. pozwanego działał ze świadomością pokrzywdzenia innych wierzycieli i tym samym ugruntował swoją niewypłacalność. Strona powodowa informowała Sąd o tym, iż zwróciła się z zapytaniem do komorników czy przeciwko D. W. prowadzone były lub są postępowania egzekucyjne. Organy egzekucyjne wskazały, iż obowiązani są do zachowania tajemnicy okoliczności sprawy, o których powzięły wiadomości ze względu na wykonywane czynności, na dowód czego powód przedłożył pisma kierowane do komorników,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

- 207 § 6 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda o przesłuchanie świadka D. W., pomimo występowania wyjątkowych okoliczności, których istnienie powód uprawdopodobnił,

- art. 328 § 2 kpc poprzez:

a) brak należytego uzasadnienia w zakresie oddalenia wniosku o przesłuchanie świadka D. W., którego konieczność przeprowadzenia powstała w momencie, gdy orzekający Sąd oddalił wnioski dowodowe strony powodowej dotyczące pozyskania informacji o sytuacji majątkowej wyżej wymienionego z kancelarii komorniczej jak również z urzędu skarbowego i ZUS,

b) brak uzasadnienia rozstrzygnięcia Sądu dotyczącego oddalenia wniosku powoda o zwrócenie się do instytucji państwowych oraz organów egzekucyjnych w celu ustalenia czasokresu powstania zadłużenia po stronie przejemcy długu D. W., daty wszczęcia postępowań egzekucyjnych przeciwko wyżej wymienionemu, a w konsekwencji jednoznacznego potwierdzenia jego niewypłacalności na dzień zawarcia umowy przejęcia długu,

- art. 233 § 1 kpc wobec dokonania przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego w sprawie w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że strona powodowa nie wykazała, jakoby w chwili zawierania umowy o przejęciu długu, przejemca był niewypłacalny, w sytuacji w której powód podnosił przed Sądem pierwszej instancji kwestię niewypłacalności przejemcy długu, informując orzekający Sąd o odmowie udostępnienia informacji przez organy egzekucyjne w sprawach egzekucyjnych przeciwko przejemcy długu, a okoliczność istnienia wierzytelności po stronie przejemcy długu w wysokości 600 000 zł nie została przez Sąd do końca wyjaśniona w zakresie tym czy na dzień zawarcia umowy przejęcia długu nie była ona zajęta do pełnej wysokości, co w sposób oczywisty uniemożliwiłoby zaspokojenie się przez powoda z ww. wierzytelności, zaś uregulowanie wybiórczo zadłużenia przez przejemcę długu wobec pozwanego z pominięciem innych wierzycieli dobitnie świadczy o działaniu na ich szkodę, a dodatkowo ugruntowało jedynie jego niewypłacalność.

Mając powyższe na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie zgodnie z roszczeniem, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie oraz pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obie instancje temu sądowi.

Ponadto apelujący wniósł o zawieszenie postępowania apelacyjnego do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego toczącego się pod sygn. akt VI Ds. 780/13, prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową dla miasta Rzeszów przeciwko D. W., które zostało wszczęte na wniosek innych wierzycieli o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. Apelujący wniósł również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów załączonych do apelacji jako mających istotne znaczenie dla meritum sprawy w postaci: pisma komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie z dnia 12 czerwca 2014r., z dnia 11 czerwca 2014r., zawiadomienia komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie z dnia 16 czerwca 2014r., z dnia 24 czerwca 2014r. zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu możliwości popełnienia przestępstwa z dnia 21 maja 2014r., zawiadomienia Prokuratury Rejonowej dla miasta Rzeszów z dnia 11 czerwca 2014r.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania przed Sądem drugiej instancji.

W uzasadnieniu pozwany podzielił stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w uzasadnieniu wyroku. Odnosząc się do wniosku apelacji o zawieszenie postępowania pozwany wniósł o jego oddalenie wskazując, iż powód usiłuje uzyskać dowody z postępowania karnego, ze względu na fakt, iż zaniechał w tym zakresie inicjatywy dowodowej w niniejszej sprawie, a podstawą rozstrzygnięcia w postępowaniu cywilnym powinny być dowody przeprowadzone w ramach tego postępowania. Z art. 11 kpc wynika, iż jedynie ustalenia prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Odnosząc się do dołączonych do apelacji dowodów z pism komorników sądowych, to w ocenie pozwanego pozostawały one bez znaczenia dla sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest uzasadniona.

Rozważając w pierwszej kolejności zarzuty naruszenia prawa procesowego, Sąd stwierdził, iż ustalenia faktyczne uczynione przez Sąd Rejonowy podstawą rozstrzygnięcia wydanego w sprawie, zostały dokonane w sposób prawidłowy, w oparciu o obowiązujące w tej mierze przepisy prawa procesowego. Wbrew zarzutom apelacji uzasadnienie Sądu Rejonowego zawierało szczegółowe motywy którymi kierował się Sąd ten oddalając wniosek o przesłuchanie świadka D. W. oraz oddalając wniosek o zwrócenie się do instytucji państwowych oraz organów egzekucyjnych o informację. Co do wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. W. to Sąd Rejonowy oddalił go jako spóźniony, mając na uwadze treść art. 207 § 6 kpc zważywszy na fakt, iż powód nie uprawdopodobnił przyczyny braku zawnioskowania dowodu z zeznań wymienionego świadka na wcześniejszym etapie postępowania, co umożliwiłoby przeprowadzenie dowodu z jego zeznań na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014r. Uwzględnienie zaś spóźnionego wniosku spowodowałoby konieczność wyznaczenia kolejnego posiedzenia i tym samym zwłokę w

rozpoznaniu sprawy o której mowa w art. 6 § 1i 2 kpc oraz art. 207 § 6 in fine kpc. Argumentację wyrażoną przez Sąd Rejonowy w tym zakresie Sąd Okręgowy podziela. Wskazać należy, iż legitymację pozwanego w niniejszym procesie powód wywodził właśnie z faktu niewypłacalności przejemcy długu to jest D. W.. Ustalenie więc jego sytuacji finansowej w dacie zawierania umowy przejęcia długu to jest w dniu 23 lipca 2013r. było kwestią kluczową i wiadomą od początku procesu, daty wniesienia pozwu. W tym zakresie i na tym już etapie powód winien był dokonać koncentracji wniosków dowodowych i nic nie stało na przeszkodzie, a w każdym razie powód niniejszego nie wykazał, by już w pozwie, dowód z zeznań świadka D. W. zawnioskować. Stosownie do treści art. 207 § 6 kpc sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Przedmiotowy wniosek został złożony na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014r. i był spóźniony skoro mógł i winien być złożony już w pozwie. Strona powodowa nie uprawdopodobniła, iż nie złożyła go bez swojej winy, w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie nie zachodziły też wyjątkowe okoliczności, zaś uwzględnienie tego wniosku musiałoby spowodować odroczenie rozprawy, a tym samym zwłokę w rozpoznaniu sprawy w rozumieniu art. 207 § 6 kpc. Z pewności wyjątkowej okoliczności dla złożenia omawianego wniosku dopiero na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014r. nie stanowiło, iż na tej rozprawie sąd oddalił wnioski strony powodowej dotyczące pozyskania przez sąd informacji z kancelarii komorniczych, urzędu skarbowego w Rzeszowie i ZUS. Złożenie tych wniosków w pozwie nie stanowiło bowiem żadnej przeszkody dla równoczesnego zgłoszenia wniosku z zeznań świadka D. W. na okoliczność jego sytuacji finansowej w dacie zawierania umowy przejęcia długu. Wbrew twierdzeniom apelującego procesowe rozstrzygnięcie co do wniosków dowodowych dokonane przez Sąd w toku postępowania, nie powodowało, iż powodowi otwierał się nowy termin dla zgłaszania dalszych wniosków dowodowych. Tym samym wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 207 § 6 kpc w omawianym zakresie. Sąd również prawidłowo oddalił wnioski stron w zakresie pozyskania informacji od organów państwowych i komorników. Powód w tym zakresie wnioskował o uzyskanie takiej informacji z kancelarii komorniczej J. K. na okoliczność prowadzonych spraw, aktualnego zadłużenia D. W. oraz z I Urzędu Skarbowego w Rzeszowie i z ZUS Oddział w Rzeszowie na okoliczności aktualnego zadłużenia D. W.. Otóż Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż na podstawie art. 248 kpc obowiązek przedstawienia na zarządzenie sądu dokumentu znajdującego się w posiadaniu osoby trzeciej dotyczy dokumentu już istniejącego, nie zaś informacji mającej być wytworzonej przez osobę trzecią na potrzeby toczącego się postępowania sądowego. Ten zakres informacji sprowadzający się właściwie do zobowiązania przez sąd do złożenia pisemnego oświadczenia przez osobę trzecią, istotnie naruszał zasadę bezpośredniego przeprowadzenia dowodu, prowadząc w istocie do zastąpienia zeznania osoby trzeciej jej pisemnym oświadczeniem, co jest niedopuszczalne w świetle zasady bezpośredniego przeprowadzenia dowodu. Wbrew twierdzeniom apelacji, przed Sądem Rejonowym powód nie wykazał również odmowy udostępnienia mu informacji przez organy egzekucyjne, korespondencję w tym zakresie otrzymaną od organów egzekucyjnych załączył bowiem dopiero do apelacji i pochodziła ona z daty już po wydaniu wyroku I instancyjnego (29.04.2014r.) bo dopiero z dnia 11.06.2014r. 12.06.2014r. 16.06.2014r, 24.06.2014r. stanowiąc odpowiedź na pisma powoda skierowane w tej sprawie dopiero w dniu 5.06.2014r. Ponadto wskazać należy, iż powyższe informacje zgodnie ze złożonym wnioskiem w pozwie miały dotyczyć aktualnego zadłużenia D. W., w sprawie istotnym dla rozstrzygnięcia natomiast było ewentualne zadłużenie wyżej wymienionego nie aktualnie, ale w dacie zawierania umowy przejęcia długu. Stąd sformułowanie w/w wniosków czyniło je również zbędnymi dla rozstrzygnięcia sprawy. Powód wprawdzie na rozprawie w dniu 29.04.2014r. wniósł o zwrócenie się przez Sąd o informacje do komornika, Urzędu Skarbowego i ZUS , a także do D. W., w trybie art. 248 par. 1 kpc w zakresie przedłożenia wykazu wierzycieli na dzień 23 lipca 2013r. z podaniem wierzytelności i terminów zapłaty, listy zabezpieczeń dokonanych na majątku D. W. na dzień 23.07.2013r. , w tym zakresie jednak wniosek ten został złożony po raz pierwszy na rozprawie w dniu 29.04.2014r. Tak więc w tym zakresie podlegał on oddaleniu także na zasadzie art. 207 § 6 kpc.

W ocenie Sądu Okręgowego wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji nie dały podstaw do oceny, iż w dacie 23.07.2013r. to jest w dacie zawarcia umowy cesji wierzytelności przejmujący dług D. W. był niewypłacalny. W tym zakresie Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń, mieszczących się w granicach przysługującej temu Sądowi swobodnej oceny dowodów. Niewątpliwie z dowodów w postaci dokonanych

przelewów z dnia 19.07.2013r. - 10.249,49 zł, 23.07.2013r. - 32 326,93 zł, 24.07. 2013r.- 20 000 zł, 30.07. 2013 - 30.657.38 zł, 31.07.2013r.- 30 000 zł i 20.000 zł (k- 63-68) wynikało, iż D. W. zaspokajał swoje wierzytelności, okoliczności, iż czynił to będąc niewypłacalnym powód nie wykazał, a na nim w tej mierze spoczywał ciężar dowodu. Na ustalenie niniejszego nie pozwoliła treść zeznań świadka A. C. czy stron. Zeznania świadka A. C. sprowadzały się bowiem do przytoczenia okoliczności związanych z samym przebiegiem zawierania umowy z dnia 23.07.2013r. Okoliczność wierzytelności przysługującej D. W. w stosunku do Spółdzielni Mieszkaniowej projektant wynikała z postępowania dowodowego, powód nie wykazał natomiast, ani nawet nie naprowadzał, by miała być ona obciążona. Okoliczność, iż po zawarciu umowy przejęcia długu D. W. nie zaspokoił wierzytelności powoda sama w sobie nie była wystarczającą dla przyjęcia, iż w dacie zawarcia tej umowy D. W. był niewypłacalny. Wnioski w tym zakresie wywiedzione przez Sąd Rejonowy, w ocenie Sądu Okręgowego były prawidłowe.

Badając zarzuty prawa materialnego Sąd Okręgowy nie stwierdził naruszenia przepisów art. 84 § 1 kc oraz art. 519 kc. Strona powodowa nie wykazała, iż podpisując przedmiotową umowę działała pod wpływem błędu co do niewypłacalności D. W. choćby dlatego, iż w sprawie nie wykazano, aby w dacie zawierania umowy D. W. rzeczywiście był niewypłacalny. Ponadto wskazać należy, iż Sąd Rejonowy właściwie zwrócił uwagę, iż powód jest przedsiębiorcą i winien obierać swoich kontrahentów z należytą rozwagą, podejmując konkretne czynności, celem rozeznania sytuacji finansowej kontrahentów. Sąd Okręgowy nie stwierdził również naruszenia przepisów art. 519 kc, zarzut ten był właściwie konsekwencję zarzutów w zakresie prawa procesowego, które zostało omówione powyżej. W sprawie brak było podstaw dla stwierdzenia przesłanek art. 519 § 2 pkt 2 oświadczenie wierzyciela nie było bezskuteczne, skoro wierzyciel ten nie wykazał w toku postępowania, iż istotnie osoba przejmująca dług była w dacie zawarcia umowy przejęcia długu niewypłacalna.

Sąd nie uwzględnił również wniosku powoda o zawieszenie postępowania na zasadzie art. 177 par. 4 kpc, przepis ten nosi charakter fakultatywny, Sąd był władny dokonać ustaleń w zakresie niewypłacalności D. W. w razie przedstawienia mu wystarczających ku temu dowodów, etap postępowania i brak wskazania na konkretne decyzje procesowe Prokuratury nie uzasadniały uwzględnienia powyższego wniosku.

Stąd też orzeczono jak w sentencji na mocy art. 385 kpc . O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 par. 1 kpc i par.12 ust.1 pkt 1 i par.6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.